

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/432/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112208855
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112208855.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: I. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. Y. X, Humenné, zast. FUTEJ & Partners, s.r.o., Radlinského 2, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, Imricha Karvaša 1, Bratislava, IČO: 30 844 789, o náhradu škody vo výške 5.189,16 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. decembra 2014, č.k. 11C 65/2012-350, a proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 24. februára 2015, č.k. 11C 65/2012-375, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 11C 65/2012-375 zo dňa 24.02.2015 **p o t v r d z u j e**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovaného domáhal zaplata sumy 5.189,16 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák.

č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby odôvodnil právne čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ust. § 3 ods. 1 písm. d) a 2,

§ 9 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ust. § 126 ods. 1, 2 a 5 zák. č. 566/2001 Z.z. v znení účinnom do 21.07.2013, § 127 zák. č. 566/2001 Z.z., ust. § 135 ods. 1, 2 a 7 zák. č. 566/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.05.2010, ust. § 45 ods. 1 a 2 zák. č. 747/2004 Z.z., ust. § 233

ods. 1, § 243 ods. 1 a 2, § 243a, § 244 ods. 1 a 3 Obch. zák., a vecne tým, že nebola splnená ani jedna zákonná podmienka vyplývajúca z ust. § 3 ods. 1 písm. d) a § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. pre vyvodenie zodpovednosti za škodu žalobcu voči štátu. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a v konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko ju návrhom nežiadal.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že Úrad pre finančný trh schválil rozhodnutím zo dňa 21.03.2002 PODIELOVÉMU DRUŽSTVU SLOVENSKEJ INVESTÍCIE (ďalej len „Družstvo“) Prospekt investície, v ktorom Družstvo vyhlásilo, že skutočnosti v ňom uvedené sú úplné a pravdivé. Úrad pre finančný trh Družstvo dňa 13.05.2003 upozornil, že Družstvom v Prospekte investície uvádzané informácie, a to "ÚFT schválením prospektov investícií odobril projekt družstiev, pretože hodnotil každé

družstvo od jeho vzniku za dva roky činnosti, jeho zakladajúcich podielnikov, orgány, hospodárske výsledky, investičnú stratégiu, systém fungovania i plán rozvoja. To znamená, že od februára 2002 sú družstvá pod dozorom ÚFT, ktorý ich veľmi pozorne sleduje, posudzuje každý prejav navonok a doposiaľ nemá k činnosti výhrady" nie sú v súlade so skutočnosťou, a že nie je povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených v Prospekte investície, s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich Prospekt, z dôvodu, že vykonáva dohľad nad činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, na základe čoho vyzval družstvo, aby predmetné informácie nepoužíval a nešíril, a to ani vo vzťahu k členom družstva. Dňa 02.06.2008 uzavrelo Družstvo s obchodnou spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. v likvidácii, (ďalej „obchodník s cennými papiermi“) Zmluvu o riadení portfólia, podľa ktorej sa obchodník s cennými papiermi, ako obhospodarovateľ, zaviazal riadiť portfólio Družstva ako jeho klienta v súlade so schváleným Prospektom investície a jeho dodatkami, zaviazal sa zabezpečiť mieru zhodnotenia portfólia klienta vo výške 8 % ročne, a konať s odbornou starostlivosťou v najlepšom záujme Družstva, dbať na primeranú mieru rizika pre Družstvo, ochranu informácií od neho získaných pred tretími osobami, predkladať Družstvu štvrťročné správy o zhodnotení finančných prostriedkov za uvedené obdobie. Skonštatoval, že obchodník s cennými papiermi porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy pri zhodnocovaní finančných prostriedkov, ktoré malo Družstvo vo svojom portfóliu, avšak žiadne súdne konanie medzi obchodníkom s cennými papiermi a družstvom neprebiehalo a ani neprebíha. Po zistení nedostatkov, týkajúcich sa prospektu investície, prerokovala Národná banka Slovenska nedostatky mimo konania vo veciach dohľadu s členmi štatutárneho orgánu družstva, pričom zo zápisu č. ODO-9855/2007 zo dňa 24.08.2007 vyplýva, že požiadala družstvo a jeho dcérske spoločnosti o písomné stanovisko k nezrovnalostiam a problémom v ich činnosti a o informácie o spôsobe riešenia tohto stavu, na čo predseda družstva

W. X. I. banku informoval o bezproblémovej a úspešnej činnosti družstiev od roku 2001. Družstvo v odpovedi tiež zdôrazňovalo, že využije svoje finančné nástroje v portfóliu tak, aby bolo ďalej schopné plniť svoje záväzky, resp. predmetné finančné nástroje umiestni v troch subjektoch tak, aby došlo k jednoznačnejšiemu rozloženiu investičného rizika odporúčaného Národnou bankou Slovenska. Uviedol, že Družstvo pravidelne predkladalo Národnej banke Slovenska správy o svojej činnosti a finančnej situácii, v ktorých do roku 2010 nedeklarovalo žiadne problémy. Družstvo v hospodárskych výsledkoch za prvý štvrťrok 2007, druhý štvrťrok 2007, tretí štvrťrok 2007, za prvý štvrťrok 2008, druhý štvrťrok 2008, tretí štvrťrok 2008 za prvý štvrťrok 2009, druhý štvrťrok 2009, tretí štvrťrok 2009 uviedlo, že dosiahli plánované hodnoty a parametre sú úmerné ročným predpokladom hospodárenia. Na základe podnetu Družstva v roku 2007 vykonala banka dohľad na mieste, od družstva si dňa 25.04.2007 vyžiadala štruktúru majetku k 31.12.2005 a 31.12.2006, a dňa 24.8.2007 boli prerokované problémy a nezrovnalosti podľa 2 ods. 8 zákona č. 747/2004 Z.z.. Následne Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 08.01.2008, č. OPK-9750-3/2007, uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 500.000,- Sk za porušenie v rozhodnutí špecifikovaných ustanovení zák. č. 566/2001 Z.z., pričom po jeho zrušení rozhodnutím zo dňa 20.08.2008, č. OPK-9750-5/2007 uložila obchodníkovi s cennými papiermi opätovne pokutu vo výške 300.000,- Sk za porušenie v rozhodnutí špecifikovaných ustanovení zák.

č. 566/2001 Z.z., a rozhodnutím zo dňa 22.04.2008, č. OPK-2744-5/2007-PLP zmenila obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, a povolila mu, okrem iného, poskytovanie investičnej služby podľa ust. § 6 ods. 1 písm. d) v spojení

s § 5 ods. 1 písm. a), b), c) zák. č. 566/2001 Z.z., s obmedzením podľa § 59 ods. 3 tohto zákona a poskytovanie investičných služieb, investičných činností a vedľajších služieb podľa § 6 ods. 1 a 2 v spojení s § 5 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z. v špecifikovanom rozsahu. Družstvo požiadalo Národnú banku Slovenska v dňoch 15.04.2010 a 28.6.2010 o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi a o vyhlásenie obchodníka za neschopného plniť záväzky voči družstvu, a žiadalo o vykonanie dohľadu na mieste po tom, čo mu obchodník s cennými papiermi vypovedal zmluvu o zriadení portfólia. Národná banka Slovenska rozhodnutím o predbežnom opatrení č. ODT-8305/2010 zo dňa 12.07.2010, uložila podľa § 25 ods. 1 písm. a) zák. č. 747/2004 Z.z. obchodníkovi s cennými papiermi povinnosť zdržať sa nakladania s majetkom klientov, ktorý mu bol zverený bez jej písomného súhlasu, a rozhodnutím zo dňa 21.12.2010, č. ODT-8305-5/2010, potvrdeným Bankovou radou Národnej banky Slovenska (rozhodnutím zo dňa 01.03.2011, č. GUV-274/2011), odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb pre porušenie ustanovení § 156

ods. 2 písm. a), § 55 ods. 7, ods. 9, § 85 ods. 2 v spojení s ust. § 84 ods. 1 písm. b), § 76 ods. 2 a § 77 ods. 7 zák. č. 566/2001 Z.z.. Rozhodnutím zo dňa 26.08.2010, č. OPK-5664/1-5/2010 zastavila konanie o žiadosti Družstva o schválenie dodatku k Prospektu investície z dôvodu, že i napriek

poskytnutiu dostatočnej lehoty na odstránenie nedostatkov, žiadosť Družstva neobsahovala náležitosti stanovené zákonom, čo potvrdila Banková rada Národnej banky Slovenska rozhodnutím zo dňa 07.12.2010, č. GUV-1744/2010. Rozhodnutím zo dňa 30.05.2011, č. ODT-10890-4/2010, právoplatným dňa 18.07.2011, zakázala Národná banka Slovenska Družstvu, ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, predaj majetkových hodnôt s tým, že zmenou skutočností uvedených v Prospekte investície Družstvo tento Prospekt nedodržiavalo, a neurobilo žiadne kroky k tomu, aby stav Družstva uviedlo do súladu s údajmi v Prospekte investície. Národná banka Slovenska dňa 27.07.2010 oznámila Prezídiu Policajného zboru, Odboru boja proti korupcii Bratislava, skutočnosti, o ktorých sa dozvedela pri výkone dohľadu na diaľku, nasvedčujúce, že konaním oprávnených osôb družstva došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu. Na základe tohto oznámenia bolo začaté trestné stíhanie uznesením č. PPZ-153/BPK-B-2010 zo dňa 16.11.2010. Z výpisov z obchodného registra družstva (vložka 383/B, oddiel Dr) a obchodníka s cennými papiermi (vložka 2902/B, oddiel Sa) zistil, že W. X. I. bol v tom istom čase členom predstavenstva družstva (od 23.03.2000 do 05.12.2000), podpredsedom predstavenstva družstva (od 06.12.2000 do 15.01.2001) a predsedom predstavenstva družstva (od 16.01.2001 do 09.04.2008), a zároveň predsedom predstavenstva obchodníka s cennými papiermi (od 09.01.2002 do 27.11.2003) a členom dozornej rady (od 28.11.2003 do 13.05.2008).

3. Poukázal na to, že žalobca sa stal členom Družstva, pod poradovým číslom člena 12023, a vložil do družstva peňažné prostriedky s cieľom ich zhodnotenia. Dňa 11.02.2011 požiadal o zrušenie jeho členského podielu v družstve a o vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume 1.611,68 eur. Žalobcovi členstvo v družstve zaniklo dňa 30.03.2011 na základe rozhodnutia predstavenstva Družstva zo dňa 30.03.2011, a zároveň mu vznikol nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume 1.611,68 eur splatného dňa 30.09.2011. V jeho prospech bola vystavená aj zmenka na zmenkovú sumu 3.319,39 eur, bez protestu, nie na rad, so splatnosťou dňa 31.12.2010. Škoda uplatnená v spore zodpovedala finančným prostriedkom, ním vložených do Družstva formou členského vkladu a zmenky, ktoré mu neboli vyplatené podľa jeho tvrdenia v dôsledku nedostatočného výkonu dohľadu Národnej banky Slovenska nad povinne dohliadanými subjektami. Súd prvej inštancie skonštatoval, že Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 3K 95/2010 zo dňa 11.04.2011, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 75/2011 pod značkou K000394 v časti 75B, vyhlásil na majetok Družstva konkurz, v ktorom si žalobca prihlásil svoju pohľadávku, a podal incidenčnú žalobu. Uviedol, že konkurzné konanie nie je doposiaľ skončené, a že prebieha speňažovanie majetku Družstva. Žalobca mal za to, že škoda mu vznikla nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska pri výkone dohľadu nad povinne dohliadanými subjektami finančného trhu, teda nad Družstvom, ktorého bol členom, a nad obchodníkom s cennými papiermi. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keď mal za to, že banka postupovala v súlade so zákonom č. 747/2004 Z.z. o dohľade a so zákonom č. 566/2001 Z.z., a jej konanie preto nemohlo mať bezprostredný a priamy vplyv na vznik škody žalobcu.

4. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca v spore nepreukázal existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., na vyvodenie ktorej je potrebné kumulatívne splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, ktorými sú existencia majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom nepreukázanie čo i len jedného z týchto predpokladov má za následok zamietnutie celého návrhu. Podrobne vysvetlil, čo je možné považovať za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Poukázal na to, že Družstvo, ktorého bol žalobca členom, až do roku 2010 deklarovalo, že jeho hospodárske výsledky sú úmerné ročným predpokladom hospodárenia a členské vklady sa zhodnocujú, a v žiadnej z jeho správ sa nenachádzali informácie o jeho nepriaznivej hospodárskej situácii. Družstvo v rokoch 2007 a 2010 informovalo Národnú banku Slovenska, že obchodník s cennými papiermi si neplní svoje povinnosti, a žiadalo o vykonanie dohľadu na mieste. Banka začala v apríli 2007 u obchodníka s cennými papiermi vykonávať dohľad na mieste, a s predstaviteľmi družstva prerokovala nezrovnalosti zistené pri dohľade. Vyhodnotil, že Národná banka Slovenska nebola v konaní nečinná, práve naopak, v roku 2007 vykonala dohľad na mieste, počas ktorého zistila u obchodníka s cennými papiermi nedostatky, ktoré viedli k uloženiu mu pokuty v sume 500.000,- Sk (rozhodnutím č. OPK-9750/3/2007 z 08.01.2008, ktoré bolo zrušené rozhodnutím vyššieho správneho orgánu - Bankovej rady NBS - č. GUV 841/2008 zo dňa 07.05.2008), a k uloženiu pokuty v sume 300.000,- Sk, (rozhodnutím č. OPK-9750-5/2007 z 20.08.2008, ktoré je právoplatné a vykonateľné, pretože obchodník s cennými papiermi sa vzdal práva podať rozklad), predbežným opatrením č. ODT-8305/2010 zo dňa 12.07.2010 nariadila obchodníkovi s cennými papiermi zdržať sa nakladania s majetkom mu zvereným

bez jej predchádzajúceho súhlasu, dňa 27.07.2010 polícii oznámila skutočnosť, že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu predstaviteľmi Družstva, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie uznesením č. PPZ-153/BPK-B-2010 zo dňa 16.11.2010, zastavila konanie o schválenie dodatku k Prospektu investície, o ktoré požiadalo družstvo (rozhodnutím č. OPK-5664/1-5/2010 u 26.08.2010), odobrila obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb rozhodnutím č. ODT-8305-5/2010 zo dňa 21.12.2010, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím č. GUV-274/11 zo dňa 1.3.2011, a rozhodnutím č. ODT-10890-4/2010 zo dňa 30.05.2011 zakázala družstvu predaj majetkových hodnôt. Z uvedeného vyvodil, že Národná banka Slovenska nezanedbala svoje povinnosti, a dohľad nad dohliadanými subjektmi družstvom a obchodníkom s cennými papiermi vykonávala v zákonom rozsahu ako dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a v súlade s ustanoveniami § 125 až § 128 zákona č. 566/2001 Z.z. v znení účinnom v čase vykonávania dohľadu. Banka v rámci dohľadu kontrolovala zverejnenie schváleného prospektu investície pred začatím verejnej ponuky (§ 126 ods. 2, § 127 zák. č. 566/2001 Z.z.), aktuálnosť prospektu investície počas trvania verejnej ponuky, plnenie informačných povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky a splnenie povinnosti predložiť jej pred zverejnením na posúdenie oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt ako aj dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 zák. č. 566/2001 Z.z.. Zdôraznil, že až s účinnosťou od 01.06.2010 je Národná banka Slovenska oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt dodržiava schválený prospekt investície, a do toho času preto nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, pretože by to bolo nezákonným prekročením jej kompetencií. Banka preto v čase výkonu dohľadu v roku 2007 až do 31.05.2010 nemohla prekročiť rozsah svojich právomocí, zverených jej zákonom č. 566/2001 Z.z. a č. 747/2004 Z.z., pretože by konala v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

5. V súvislosti s vyššie uvedeným poukázal tiež na to, že Družstvo už na začiatku svojej existencie zavádzalo svojich členov a poskytovalo im nepravdivé informácie, že Úrad pre finančný trh hodnotil každé družstvo od jeho vzniku za dva roky činnosti, jeho zakladajúcich podielnikov, orgány, hospodárske výsledky, investičnú stratégiu, systém fungovania i plán rozvoja; od februára 2002 sú družstvá pod dozorom Úradu pre finančný trh, ktorý ich veľmi pozorne sleduje a posudzuje každý prejav navonok, pričom Úrad pre finančný trh družstvo dňa 13.05.2003 vyzval, aby také informácie nepoužíval a nešíril, a to ani vo vzťahu k členom družstva, pretože nie sú v súlade so zákonom, keďže úrad nebol povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených v prospekte s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich prospekt. Schválením prospektov úrad neodobril projekt družstiev. Vyhodnotil, že žalobca len tvrdil, že Národná banka Slovenska bola nečinná, spôsobovala prieťahy, neskoro zistila nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi, nerobila riadne a včas úkony potrebné na nápravu zistených nedostatkov, neprijala opatrenia potrebné na zabránenie vzniku škody, a nekonala v súlade so zákonom č. 747/2004 Z.z., so zákonom

č. 566/1992 Zb. a so zákonom č. 566/2001 Z.z., ale nepreukázal, že sa dopustila nesprávneho úradného postupu, pretože banka postupovala konformne so zákonom, nebola nečinná, ihneď po oznámení Družstva začala vykonávať dohľad na mieste a prijala primerané opatrenia, ktoré postupne vyústili až do odobratia povolenia obchodníkovi s cennými papiermi na poskytovanie investičných služieb. Zdôraznil diskrečnú právomoc banky v správnom konaní ukladať sankcie za porušenie právnych predpisov právnickými osobami, teda za spáchanie iných správnych deliktov, pri ktorých sa uplatňujú zásady administratívneho trestania a analogicky aj zásady trestného trestania. Ak potom Národná banka Slovenska postupovala od miernejšej sankcie (pokuta) k prísnejšej sankcii (odobratie povolenia na poskytovanie investičných služieb), jej postup bol v súlade s právomocou, ktorú jej zákon zveril. Dospel potom k záveru, že nebola naplnená prvá a základná podmienka pre vyvodenie zodpovednosti za škodu voči štátu, a to existencia nesprávneho úradného postupu Národnej banky Slovenska pri výkone verejnej moci podľa ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z.z.

6. Ďalší záver, ku ktorému súd prvej inštancie dospel, je, že škodu, ktorá žalobcovi vznikla v podobe nevyplateného členského podielu, nespôsobila Národná banka Slovenska. Žalobca ako člen družstva musel vedieť, že s jeho investíciou je spojené aj riziko, a bol povinný podieľať sa nielen na ziskoch, ale aj na stratách družstva (§ 82 Obch. zák.). Jeho tvrdenie, že sa spoliehal na to, že družstvo a obchodník s cennými papiermi sú pod dohľadom Národnej banky Slovenska, považoval za právne irelevantné a v rozpore s citovanými právnymi predpismi, aj s ohľadom na oznámenie Úradu pre finančný trh zo dňa 13.05.2003. Uviedol, že samotní členovia družstva vedeli len o investovaní družstva do

nakladačov Božena, ktoré boli prerobené na odmínovacie stroje, a o iných investíciách nevedeli, pretože predstavitelia družstva im ich odmietli oznámiť s odvolaním sa na obchodné tajomstvo. Členovia družstva po ďalších informáciách nepátrali, a nevyvinuli dostatočnú starostlivosť, spočívajúcu v záujme o ochranu svojich vkladov v družstve, preto nemožno ani ich zodpovednosť prenášať na štát. Skonštatoval tiež, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obchodník s cennými papiermi porušil svoje povinnosti, vyplývajúce mu

zo zmluvy z Družstvom, pri zhodnocovaní finančných prostriedkov, ktoré malo družstvo vo svojom portfóliu, avšak žiadne súdne konanie medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom, v ktorom by sa Družstvo domáhalo svojich nárokov voči obchodníkovi s cennými papiermi, neprebiehala a ani neprebíha. Zaujal názor, že Družstvo sa aspoň takýmto spôsobom mohlo snažiť ochrániť vklady svojich členov, čo však neurobilo. Uviedol, že podľa čl. 2 stanov Družstva je Družstvo podnikateľským subjektom zriadeným za účelom vykonávania podnikateľskej činnosti v oblasti a v rozsahu predmetu podnikania, najmä na poskytovanie služieb členom družstva, a za účelom zhromažďovania peňažných prostriedkov od svojich členov predovšetkým formou členských vkladov a vykonávania činnosti na uspokojenie potrieb svojich členov, spočívajúcej v efektívnom zhodnotení vložených finančných prostriedkov na peňažnom a kapitálovom trhu prostredníctvom tretích osôb. Prípadnú stratu v hospodárení družstva a zodpovednosť za ňu preto nemožno bez ďalšieho prenášať na štát. Vyhodnotil, že škoda, ktorá žalobcovi vznikla nevyplatením jeho členského vkladu a vyrovnacieho podielu, je výsledkom hospodárskej činnosti družstva, za ktorú nesie zodpovednosť výlučne družstvo, resp. jeho predstavenstvo a kontrolná komisia, a že Družstvo sa môže domáhať náhrady škody voči členom predstavenstva, ktorí zanedbali svoje povinnosti a nekonali s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 243a ods. 2 Obch.zák.. Dospel potom k záveru, že priama príčinná súvislosť medzi škodou žalobcu vyplýva z nedbanlivostného konania Družstva a obchodníka s cennými papiermi, teda iného subjektu ako žalovaný. Podľa jeho názoru malo Družstvo vedomosť o nevhodnom konaní obchodníka s cennými papiermi, pretože W. X. I. bol v tom istom čase členom predstavenstva družstva, podpredsedom predstavenstva družstva a predsedom predstavenstva družstva, a zároveň predsedom predstavenstva obchodníka s cennými papiermi a členom dozornej rady, a preto musel mať vzhľadom na svoje funkcie v štatutárnych a kontrolných orgánoch oboch obchodných spoločností vedomosť o ich činnosti, ziskoch a stratách, a bol o nich povinný informovať Družstvo z titulu funkcie predsedu predstavenstva družstva v súlade so zásadou konania s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami Družstva a všetkých jeho členov (§ 243a ods. 1 Obch. zák.). Ak tak neurobil a Družstvo neinformoval, nesie zodpovednosť za následky svojho konania. Po zaveru, že medzi konaním Národnej banky Slovenska a škodou, ktorá žalobcovi vznikla, neexistuje ani priama príčinná súvislosť, a teda o nesplnení tretej podmienky pre vyvodenie zodpovednosti voči štátu, žalobu zamietol.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, resp. rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania. Súdu prvej inštancie vytkol, že nezohľadnil, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t.j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedol, že sa spoliehal, že nedôjde ku škode na jeho úkor, pretože vychádzal z garancie Národnej banky Slovenska ako orgánu dohľadu, a nemohol predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je podľa Národnej banky Slovenska len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa výkladu odporcu, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad Prospektom investície nedefinoval, a postup Národnej banky Slovenska bol preto svojvoľný v neprospech každého, kto sa na ňu z hľadiska stability a ochrany investície spoľahol. Argument Národnej banky Slovenska, že upozornila Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, posúdil ako úplne irelevantný, nakoľko nemohol mať o takto zúženom dohľade orgánu vedomosť, a nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že neexistuje príčinná súvislosť medzi jeho škodou a porušením zákonných povinností Národnou bankou Slovenska, spočívajúcim v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z.z.. Za obzvlášť nepochopiteľný považoval záver súdu prvého stupňa, že sa mal viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady „právo patrí bdelym“, nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu, a nie v dôsledku toho, že nebol „bdely“ s tým, že mu nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými

mohol zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Argumentoval, že Národná banka Slovenska zanedbávala svoje povinnosti pri výkone dohľadu nad Družstvom aj obchodníkom s cennými papiermi minimálne od roku 2007. Poukázal na to, že jej povinnosťou podľa ust. § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa ust.

§ 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch, ktorý platí v tomto znení už od 01.05.2007, Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany Národnej banky Slovenska napriek tomu, že žalovaný v priebehu sporu tvrdil opak, a preto mala Národná banka Slovenska zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť ňou vydaných Družstvu (Prospekt investície, vydaný vtedajším Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Národnou bankou Slovenska) a obchodníkovi s cennými papiermi s tým, že povinný zákonný dohľad zo strany Národnej banky Slovenska bol dokonca koncipovaný tak široko, že má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov, teda aj jeho. Poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod

sp. zn. 7C 206/2011 bolo výpoveďou svedka W.. X. I., Q..., preukázané, že Národná banka Slovenska už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má Družstvo nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING a.s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka s cennými papiermi, z čoho vyplýva, že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky od neho získané, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom, a Národná banka Slovenska sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po tomto vytknutí zo strany banky rozložené do troch zmienek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a.s., CI Reality, s.r.o. a GLOBAL production s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING a.s., a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše, či už členom predstavenstva alebo konateľom, W.. B. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. Uviedol, že Národná banka Slovenska naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do subjektov prepojených

s CI HOLDING a.s. a obchodníkom, a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo, porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch, ani po vydaní tohto rozhodnutia okrem udelenej pokuty vo výške 10.000 eur, nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch, a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi, alebo udeliť sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka).

Zastával názor, že podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi, vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ním do Družstva vložených prostriedkov, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohol rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu mu banka svojim zanedbaným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázal na skutočnosť, že Národná banka Slovenska tým, že dňa 04.03.2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie zákona o cenných papieroch, z čoho vyplýva jej tolerovanie porušovania právnych predpisov obchodníkom i Družstvom minimálne od roku 2008 do roku 2011. Vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že Národná banka Slovenska rozhodnutím č. ODT-10890-4/2010 zo dňa 30.05.2011, právoplatným dňa 18.07.2011, zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti Prospektu investície s tým, že ustálila trvanie neaktuálnosti Prospektu až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do Prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, keď ich neaktuálnosť siahala späť k 31.12.2006, kedy došlo v sídle Národnej banky Slovenska dňa 27.08.2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti, a údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené, boli neaktuálne minimálne od 01.10.2009, a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zábery podnikateľskej činnosti Družstva, boli

neaktuálne už k 31.12.2006, z čoho vyplýva, že Družstvo svojim konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od 31.12.2006, avšak Národná banka Slovenska voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy činnosť Družstva zakázala.

Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu škody voči štátu môže byť úspešne uplatnený len vtedy, ak nemôže uspokojenie svojej pohľadávky dosiahnuť v konkurznom konaní, a že existencia pohľadávky v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy. Mal za to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil, resp. nesprávne vyhodnotil správu správcu konkurznej podstaty úpadcu - Družstva o stave konkurzu, z ktorej vyplýva, že aktuálny stav konkurzu objektívne vylučuje jeho možnosť ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu. Dôvodil, že existujúce konkurzné konanie nevylučuje možnosť veriteľa, ktorý si prihlásil pohľadávku do konkurzu, podať žalobu o náhradu škody proti štátu, a nerobí žalobu predčasnou, pretože súd má povinnosť skúmať, či aktuálny stav konkurzu objektívne vylučuje možnosť žalobcu ako veriteľa uspokojiť sa v konkurznom konaní, a ak áno, v akom rozsahu, pričom nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu. Z uvedeného vyvodil, že súd prvej inštancie vzhľadom na zistený skutkový stav vec neposúdil po právnej stránke správne, a mal za to, že škoda na jeho strane v čase rozhodovania súdu existovala. Uviedol, že podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. nie je, aby poškodený preukázal bezúspešnosť vydania pohľadávky v konkurznom konaní, pretože cit. zákon nedefinuje takúto podmienku ako jednu z predpokladov tejto zodpovednosti. Namietal tiež, že zo zápisníc o pojednávaní pred súdom prvej inštancie vyplýva, že listinné dôkazy neboli riadne vykonané spôsobom podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p., a preto nemohli byť pokladom pre právne posúdenie veci (s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 11/2010 zo dňa 31.01.2012).

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, keď mal za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového a právneho stavu veci, riadne zabezpečil dôkazné listiny, a z iných súdnych konaní v skutkovo a právne identických veciach mal k dispozícii všetky pre vec podstatné a rozhodujúce písomné listinné dôkazy, a tiež 11 právoplatných rozhodnutí vydaných bankou, z ktorých je úradný postup Národnej banky Slovenska preukázaný. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že je povinnosťou všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu (pričom ani nešpecifikoval, na ktoré otázky nedostal odpoveď), keď aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky, nastolené stranou, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami, a odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 241/07). Uviedol, že podstatou práva na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v spore a teda právo na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám žalobcu, a preto jeho tvrdenie, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti považuje za denegatio iustitiae, je účelové. Mal za to, že žalobca sa účelovo snaží dodatočne navrhovať vykonanie ďalších právne irelevantných dôkazov, ktoré iba oddiaľujú vydanie rozhodnutia vo veci, a zároveň sa snaží vyfabulovať fiktívnu existenciu údajného nesprávneho postupu banky a tiež fikciu, kedy sa tak stalo, pretože údajný nesprávny úradný postup nebol preukázaný a neexistuje. Poukázal na to, že žalobca nevyužil všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodal žiadny návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie Družstva, ktorí boli zodpovední za jeho riadenie, za hospodárenie a nakladanie s jeho majetkom. Ohľadom tvrdenia žalobcu v odvolaní, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, uviedol, že jej kompetencie pri vykonávaní dohľadu nad dohliadanými subjektmi sú dané platnými právnymi predpismi, a ich medze vyplývajú aj z Ústavy SR a konštantnej súdnej judikatúry, podľa ktorej všetky orgány verejnej moci môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom je vylúčený extenzívny výklad (interpretácia) týchto ústavných princípov vyplývajúcich z článku 2 ods. 2 Ústavy SR. Zdôraznil, že Národná banka Slovenska postupovala v súlade s Ústavou SR a platnými právnymi predpismi, nebola nečinná, nespôsobilá žiadne prietahy, a pri svojom postupe voči Družstvu a aj obchodníkovi s cennými papiermi dodržiavala zákonné pravidlá, zakotvené ustanoveniami zákona o dohľade a zákona o cenných papieroch. Mal tiež za to, že ak bol žalobca neznalý právnych predpisov, mohol požiadať Národnú banku Slovenska o vysvetlenie jej zákonom zverených kompetencií v oblasti dohľadu nad finančným trhom.

Muselo mu však byť známe, že s investíciou je spojené aj riziko, a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

Ohľadom žalobcom v odvolaní tvrdeného zanedbania jeho povinností pri dohľade nad Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi uviedol, že Národná banka Slovenska môže ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a ktoré zároveň patria do pôsobnosti a kompetencií orgánu dohľadu. Poukázal na to, že až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch, teda až od 01.06.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície, a teda až odvtedy mohla Národná banka Slovenska dohliadať, či Družstvo schválený Prospekt investície dodržiava. Uviedol, že povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 01.01.2009, na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch v znení zák. č. 558/2008 Z.z., avšak počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt, nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt. Informácie a podklady, ktoré má Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností. Poukázal na skutočnosť, že žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, a preto reálne neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal v súvislosti s rizikom iba jednu informačnú povinnosť podľa ust. § 129 ods. 1 písm. b) zákona o cenných papieroch, ktorá spočívala v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Uviedol, že za dodržiavanie Prospektu investície Družstva bolo aj voči členom družstva vždy zodpovedné predstavenstvo ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne zákonom uložená. Poukázal na nepravdivé, klamlivé a zavádzajúce tvrdenia žalobcu v odvolaní s tým, že Národná banka Slovenska nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva, ale mohla kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti o verejných ponukách majetkových hodnôt, a to, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú náležitosti predpísané zákonom, a či Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ust. § 130 zákona o cenných papieroch, pričom tieto informácie Národná banka Slovenska nepotvrdovala a ani nemohla potvrdzovať, pretože mohla postupovať len v súlade s bývalými ustanoveniami § 129 a § 130 Zákona o cenných papieroch, a nemohla potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov Družstva. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že vo vzťahu k Družstvu bola Národná banka Slovenska nečinná, nakoľko vydala relevantné rozhodnutia, pričom sa nedopustila žiadnych prietahov v konaní a postupovala v rámci jej oprávnení a v súlade so zákonom o cenných papieroch, zák. č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj Ústavou SR.

Tvrdenie žalobcu, že nie je možné vznik škody spojiť s formálnym ukončením konkurzného konania, považoval za zmatečné, keďže nekorešponduje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý v napadnutom rozhodnutí výslovne a jasne uviedol, že nebola naplnená už prvá a základná podmienka pre vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu, a to nesprávny úradný postup banky, pričom žalobca tiež nepreukázal, a ani preukázať nemohol, že mu vznikla škoda v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom banky. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že listinné dôkazy údajne neboli vykonané spôsobom upraveným v ust. § 129 ods. 1 O.s.p.. V zápisnici o pojednávaní síce nie je osobitne uvedené, že na tomto pojednávaní boli prečítané určité listiny alebo ich presne označené časti, ale z nej jasne vyplýva, že súd prvej inštancie jednotlivé dôkazy, nachádzajúce sa doteraz v súdnom spise, oboznámil a presne špecifikoval o aké doklady išlo. Naviac, súdu, i zástupcom oboch sporových strán bol obsah všetkých listinných dôkazov a vyjadrení známy z inej činnosti súdu prvej inštancie. Zdôraznil, že v súlade s ust. § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti s tým, že z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2008, sp. zn. 1Obo 283/2006 vyplýva, že „dôkazy, na ktoré účastník dodatočne poukazuje, sú súdu všeobecne známe, pretože účastník viedol desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom

základe voči rôznym dlžníkom, takže dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať“, pričom poukázal na to, že na Okresnom súde Bratislava I je proti nemu vedených niekoľko sto sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe, a s totožnými listinnými dôkazmi, pričom vo všetkých sporoch majú žalobcovia rovnakého právneho zástupcu.

9. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovaného domáhal náhrady škody v žalovanej výške, ktorú mu mala spôsobiť Národná banka Slovenska nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

V procesnom postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil ani procesné pochybenia alebo vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že nevykonal riadne dokazovanie listinnými dôkazmi, pretože zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 10.12.2014 jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil obsah do spisu založených listinných dôkazov, ktoré aj v zápisnici konkrétne špecifikoval (č.l. 339-342). Tvrdenie žalobcu o riadnom nevykonaní listinných dôkazov súdom prvej inštancie potom vyhodnotil ako nepravdivé a nemajúce oporu v predložennom spise.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol členom Družstva, toho času v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2011, č.k. 3K 95/2010-21, právoplatným dňa 05.05.2011, s priznaným vyrovnacím podielom v sume 1.611,68 eur a zmenkou v sume 3.319,39 eur, ktorá mu nebola Družstvom vyplatená, pričom svoju pohľadávku v žalovanej výške si uplatnil voči Družstvu v konkurze. Konkurz na majetok Družstva nie je právoplatne skončený. Zaplataenia svojho nároku sa domáha v tomto konaní titulom škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska. Zo súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania vyplýva, že dňa 02.06.2008 bola medzi Družstvom ako klientom a obchodnou spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. v likvidácii, (ďalej „obchodník s cennými papiermi“), ako obhospodarovateľom uzavretá Zmluva o riadení portfólia podľa ust. § 43 zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách, predmetom ktorej bol podľa článku I. bod 2 záväzok obchodníka s cennými papiermi hospodáriť s portfóliom Družstva, pravidelne sledovať a vyhodnocovať spravované portfólio, obstarávať predaj cenných papierov z portfólia, nákup cenných papierov a prvé nadobudnutie cenných papierov od emitenta do portfólia Družstva, v súlade so schválenými prospektami investície, uschovávať a spravovať cenné papiere, nachádzajúce sa v portfóliu Družstva, uskutočňovať optimalizáciu a taktické zmeny v portfóliu Družstva a poskytovať mu konzultácie a finančné analýzy, pričom podľa Prílohy č. 2 k predmetnej zmluve sa obchodník s cennými papiermi zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia Družstva vo výške 8 % ročne. Medzi sporovými stranami nebolo sporným, že po výpovedi Zmluvy zo dňa 30.03.2010 zo strany obchodníka s cennými papiermi, Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 21.12.2010, č. ODT-8305-5/2010, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 01.03.2011, č. GUV-274/2011, odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, a rozhodnutím č. ODT-10890-4/2010 zo dňa 30.05.2011 Národná banka Slovenska

zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt podľa ust. § 144 ods. 4 písm. c) zák. č. 566/2001 Z.z. z dôvodu porušenia ust. § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b), c), h) zák. č. 566/2001 Z. z. a ust. § 125c

ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách. V posudzovanej veci sa žalobca žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu v sume 5.189,16 eur s príslušenstvom, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska, špecifikovanom v návrhu na začatie konania a jeho doplnení, ktorý mal spočívať v tom, že Národná banka Slovenska oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investície Družstva, keď Družstvo porušovalo ust. § 129 ods. 3 v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b), c), h) a ust. § 125c

ods. 1 v spojení s ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, a zasiahla až v máji 2011, kedy vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti zakázala Družstvu činnosť, hoci neaktuálnosť Prospektu investície bola už od 31.12.2006, ďalej v prijatí nedostatočných opatrení zo strany Národnej banky Slovenska po 24.08.2007, kedy pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia, má portfólio nedostatočne rozložené, t. j., že Družstvo malo všetky získané peňažné prostriedky investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom s cennými papiermi, pričom rizikovosť rozloženia portfólia je jedným z najdôležitejších ukazovateľov, ktoré Národná banka Slovenska pri výkone dohľadu sleduje a má sledovať, a tiež že Národná banka Slovenska prijala od 20.08.2008 do 04.03.2011, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o odobratí povolenia obchodníkovi, nedostatočné opatrenia, a zapríčinila, že žalobca nemohol rozpoznať riziko svojej investície už skôr, najmä po zisteniach, že obchodník s cennými papiermi poskytol Družstvu investičnú službu, ktorú mu poskytovať nemohol. V posudzovanej veci sa teda žalobca voči štátu domáha náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobcu na náhradu škody je ust. § 9 zák.

č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

13. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, ktorý zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 9 bližšie vysvetľuje tak, že za nesprávny úradný postup je potrebné považovať aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu, môže však ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností a preto je potrebné správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z.z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, pričom otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V

postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala a existenciu príčinnej súvislosti zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je, alebo nie. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Podľa

§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Z dikcie citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že škoda ako kategória občianskeho práva sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, teda všeobecným ekvivalentom, a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, teda poskytnutím predovšetkým peňazí. Skutočnou škodou sa rozumie ujma, ktorá musí spočívať v zmenšení majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou. Podľa ustanovenia odseku 1 sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nenastalom zväčšení (rozmnôžení) majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí, nebyť škodnej udalosti. Poškodený je povinný vznik škody preukázať, v súdnom konaní ho preto zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla.

14. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou Družstva. Nevyhnutným predpokladom pre záver o tom, že postup Národnej banky Slovenska v preskúmvanej veci bol nesprávny, je normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ a zistenie, že banka tento postup nezachovala s tým, že v posudzovanej veci mal jej nesprávny úradný postup spočívať aj v tom, že oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investície Družstva. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že námietka žalobcu, spočívajúca v tvrdení, že povinnosťou Národnej banky Slovenska bolo dohliadať na aktualizáciu Prospektu investície, neobstojí. V danom prípade nie je sporné, že Národná banka Slovenska bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu. Odvolací súd zdôrazňuje, že až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zák.

č. 566/2001 Z.z. (novela zákona č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z.z.), teda až od 01.06.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície. Teda až od 01.06.2010 mohla Národná banka Slovenska dohliadať, či Družstvo dodržiava schválený Prospekt investície. Pokiaľ potom Družstvo od 31.12.2006 do 01.06.2010 zo zákona povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície nemalo, nemohla Národná banka Slovenska takúto povinnosť prostredníctvom výkonu dohľadu skúmať, keďže Družstvo samo o sebe nebolo povinné Prospekt investície dodržiavať. Tiež povinnosť aktualizovať Prospekt investície v zmysle ust. § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 01.01.2009 na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z.z. (novela zák. č. 566/2001 Z.z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z.z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investícií štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h) zák. č. 566/2001 Z.z.). Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou navrhovateľa o povinnosti Národnej banky Slovenska v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch neukladal vyhlasovateľovi verejnej

ponuky majetkových hodnôt (teda ani Družstvu) žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, napr. správcoských spoločností pre kolektívne investovanie. Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadať, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností Národnej banky Slovenska. Štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup Národnej banky Slovenska iba v prípade, ak by sa jej postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv žalobcu, pričom takýto záver nemôže vychádzať z toho, ako postup banky vyhodnotil žalobca, ale musí vychádzať výlučne z toho, že Národnej banke Slovenska nemožno prisúdiť pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom zo zákona vyplývajú.

15. Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia družstva, čo v praxi znamenalo, že obchodník s cennými papiermi obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva, čiže riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu Družstva, ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c) Zmluvy v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient obchodníka s cennými papiermi využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená, a žalobca si ako člen Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musel byť vedomý, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť, čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi, s tým, že až do rozhodnutia Národnej banky Slovenska č. ODT-8305-5/2010 zo dňa 21.12.2010, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska č. GUV - 274/2011 zo dňa 01.03.2011, vykonával obchodník s cennými papiermi túto činnosť ako regulovanú Národnou bankou Slovenska, a činnosť Družstva, ktorého bol žalobca v rozhodnom čase členom, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob zhodnocovania na vlastné riziko, keď ide o riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania. Zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči žalobcovi, ako správne vyhodnotil súd prvej inštancie. Národná banka Slovenska nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva, ako sa mylne domnieva žalobca. Podľa platnej právnej úpravy mohla totiž kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle ust. § 126 až § 130 zák. č. 566/2001 Z.z.. V tejto súvislosti treba poukázať i na to, že žalobca si musel byť vedomý toho, že s jeho investíciou je spojené riziko, a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ust. § 129 ods. 1 písm. b) zák. č. 566/2001 Z.z. v znení platnom do 21.07.2013; ust. § 126 až § 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z.z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 Z.z. účinným dňa 22.07.2013). Ak si toho vedomý nebol, nemožno to pričítať na ťarchu Národnej banky Slovenska v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o jeho argumentáciu, že o rozsahu dohľadu Národnej banky Slovenska nad činnosťou Družstva nemal vedomosť. Žalobca ako člen družstva (t.j. podnikateľského subjektu) neinvestoval peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemal žiaden vplyv, ale práve naopak, členská schôdza je najvyšším orgánom družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti družstva, kontrolujú činnosť družstva a jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a stanov Družstva. Sám žalobca argumentoval tým, že peňažné prostriedky do Družstva vložil z dôvodu, že sa spoliehal na to, že Družstvo a aj obchodník s cennými papiermi sú subjekty, nad ktorými vykonáva dohľad Národná banka Slovenska, a že tak bude zabezpečené ich riadne fungovanie, a tým budú nielen ochránené jeho peňažné prostriedky, ale aj budú zhodnotené v garantovanej výške. Jeho spoľahnutie vychádzalo z toho, že družstvo malo ako jednu z činností (zapísaných v predmete činnosti podľa výpisu z Obchodného registra) zhromažďovanie peňažných prostriedkov od svojich členov formou členských vkladov a vykonávania činností na uspokojovanie potrieb svojich členov, spočívajúce v efektívnom zhodnotení vložených finančných prostriedkov. Žalobca vložil svoje finančné prostriedky do Družstva s plným vedomím toho, že vložením finančných prostriedkov sa stal členom podnikateľského subjektu (Družstva), pričom s členstvom sú spojené určité práva a povinnosti, ktoré sa týkajú okrem iného aj hospodárenia a majetku družstva. Bol to práve samotný žalobca (jedná sa totiž o člena družstva a vzťah člena družstva k družstvu,

a dodržiavanie stanovených povinností v tomto vzťahu ako prevenčnej povinnosti predchádzať škodám), ktorý zanedbal prevenčnú povinnosť uloženú mu Obchodným zákonníkom ako členovi družstva. V zmysle ust. § 415 Obč. zák. mal postupovať ako člen družstva v spolupráci s ďalšími členmi družstva s primeranou dávkou opatrnosti, ktorú bolo možné od neho spravodlivo požadovať, a zvážiť možnú mieru rizika. Mohol a mal sa presvedčiť ako člen družstva o skutočnostiach uvádzaných Družstvom, mal sa aktívne, s dostatočnou starostlivosťou riadne a včas zaujímať o svoje práva (a ich výkon) voči družstvu, nakoľko ich podcenením či zanedbaním sa aj sám pričínil o znehodnotenie alebo nevykonalnosť investovaných prostriedkov.

16. Nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou žalobcu o nedostatočných opatreniach Národnej banky Slovenska na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu, nakoľko odhliadnuc od aktívneho prístupu Národnej banky Slovenska k obchodníkovi s cennými papiermi, preukázaného jej rozhodnutím č. OPK-9750/3/2007 zo dňa 08.01.2008, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 16.596,96 eur (500.000,- Sk), kedy po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie Bankovou radou Národnej banky Slovenska, opätovne rozhodnutím č. OPK-9750-5/2007 zo dňa 20.08.2008 uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 9.958,18 eur (300.000,- Sk), a následne rozhodnutím č. ODT-8305-5/2010 zo dňa 21.12.2010, ktorým odobrала obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že žalobca sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe Národnej banky Slovenska, ktoré sa týkajú hmotnoprávneho posúdenia veci, keď takéto hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť v obsahu rozhodnutí banky, nakoľko nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

17. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že Národná banka Slovenska svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nie je možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že postup Národnej banky Slovenska bol v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a preto pokiaľ Národná banka Slovenska zisťovala podmienky a predpoklady pre vydanie vyššie uvedených rozhodnutí, za týmto účelom nepochybne zhromažďovala podklady (dôkazy), hodnotila zistené skutočnosti, tieto právne posúdila, a iné opatrenia, ktoré od banky žalobca očakával a namietal ich nedostatočnosť, nemôžu byť na ujmu žalovanému. V daných prípadoch išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutí a prípadné nesprávnosti a vady pri tomto zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia, a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie, pričom žalobca v priebehu celého sporu pred súdom prvej inštancie vytýkal len nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska. Pochybenia, či nedostatky spočívajúce v tom, že banka pred svojím rozhodnutím nesprávne (nedostatočne) vyhodnotila podmienky pre jeho vydanie, je možné posudzovať v rámci tzv. nezákonného rozhodnutia. Všetky uvedené rozhodnutia však boli vydané v súlade so zákonom, neboli zrušené a majú povahu tzv. zákonného rozhodnutia s tým, že žalobca tvrdený nesprávny úradný postup banky nepreukázal.

18. Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorým mal byť nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska. Preto keď súd prvej inštancie žalobu žalobcu z tohto dôvodu zamietol, rozhodol správne.

19. Ak žalobca v odvolaní vyjadril svoj nesúhlas tým, že súd prvej inštancie vyhodnotil jeho žalobu ako predčasne podanú po vyhodnotení, že nepreukázal vznik škody, a v tomto smere aj argumentoval, odvolací súd uvádza, že právnenému zástupcovi žalobcu, ktorý podal formulárové odvolanie, zrejme uniklo, že súd prvej inštancie žiadne ním v odvolaní napádané závery v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, a žalobu zamietol bez ďalšieho z dôvodu, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup

Národnej banky Slovenska a príčinnú súvislosť medzi jej konaním, ktoré za nesprávny úradný postup považoval, a jeho škodou. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd vyhodnotil námietky žalobcu, rozporujúce neexistujúci záver súdu prvej inštancie o predčasnosti podanej žaloby, ako zmätočné.

20. S poukazom na vyššie uvedené a za stavu, keď súd prvej inštancie v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal, a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, čo znamená, že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, odvolací súd tento napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

21. Napadnutým uznesením č.k. 11C 65/2012-375 zo dňa 24.02.2015 súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť do desať dní od doručenia uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku vo výške 20 eur s tým, že poplatok bol vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

22. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, a žiadal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a konanie o vyrubenie súdneho poplatku zastaviť. S poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 71/1992 Zb., účinného do 30.09.2012, a na ust. § 18ca zákona č. 71/1992 Zb., účinného k 01.10.2012 v spojení s ust. § 4 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb., namietal uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vzhľadom na to, že predmetom sporu je jeho nárok proti žalovanému na náhradu škody podľa ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., pričom spor sa začal do 30.09.2012, a vzťahuje sa naň neobmedzené vecné oslobodenie od súdneho poplatku ex lege, ktoré smeruje k vecnému oslobodeniu od platenia akýchkoľvek súdnych poplatkov, uvedených v Sadzobníku zákona o súdnych poplatkoch, účinného do 30.09.2012, teda aj k vyrubnému poplatku. Mal za to, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co 128/2014-310 zo dňa 29.04.2014, v ktorom si odvolací súd jeho názor osvojil.

23. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prehodnotení svojho pôvodného právneho názoru a v súlade s už ustálenou súdnou praxou a rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

24. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. účinného do 30.06.2016 (ďalej len „zák. č. 71/1992 Zb.“) v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa ust. § 18f zák. č. 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júla 2016) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. júna 2016 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, i keď sa stanú splatnými po 1. júli 2016.

Podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

Podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

25. Odvolací súd dospel po preskúmaní napadnutého uznesenia k záveru, že súd prvej inštancie správne uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval aj správny právny predpis a správne ho aj vyložil, a súdny poplatok mu vyrubil aj v správnej výške. Odvolacie námietky žalobcu nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Je totiž nepochybné, že konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. bolo síce do 30.09.2012 od poplatkov oslobodené, od 01.10.2012 je však spoplatnené. V Sadzobníku súdnych poplatkov sa v položke č. 7a nachádza súdny poplatok pre konanie o návrhu (resp. za žalobu) na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, keď táto položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bolo touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložené ust. § 18ca, podľa ktorého sa z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Zároveň podľa ust. § 18f zák. č. 71/1992 Zb. v aktuálnom znení od 01.07.2016, sa z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. júna 2016 vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, i keď sa stanú splatnými po 1. júli 2016. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžf 37/2010 zo dňa 04.05.2011 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti“. Zákon o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb. v ust. § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobcovi poplatková povinnosť za podané odvolanie proti rozsudku vznikla. Zaplatiť poplatok za odvolanie by nebol povinný (i s poukazom na ust. § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 07.01.2015, z čoho vyplýva, že odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z.. Preto postupoval súd prvej inštancie správne, ak mu napadnutým uznesením uložil povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, účinne v čase vzniku poplatkovej povinnosti, pričom poplatok vyrubil aj v správnej výške 20 eur.

26. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427

ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429

ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).